DOMSTOLENS DOM

13. december 2001 *

I sag C-93/00,

Europa-Parlamentet ved C. Pennera og E. Waldherr, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved G. Maganza og J. Monteiro, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

støttet af

Kongeriget Spanien ved R. Silva de Lapuerta, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg,

og af

* Processprog: fransk.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved G. Berscheid, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg,

intervenienter,

angående en påstand om annullation af Rådets forordning (EF) nr. 2772/1999 af 21. december 1999 om fastsættelse af generelle regler for en obligatorisk mærkningsordning for oksekød (EFT L 334, s. 1),

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene P. Jann, F. Macken, N. Colneric og S. von Bahr samt dommerne A. La Pergola, J.-P. Puissochet, L. Sevón (refererende dommer), M. Wathelet, V. Skouris og J.N. Cunha Rodrigues,

generaladvokat: C. Stix-Hackl
justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at der i retsmødet den 3. juli 2001 er afgivet mundtlige indlæg af Europa-Parlamentet, af Rådet og af Kommissionen,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 9. oktober 2001,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 10. marts 2000 har Europa-Parlamentet i medfør af artikel 230 EF anlagt sag med påstand om annullation af Rådets forordning (EF) nr. 2772/1999 af 21. december 1999 om fastsættelse af generelle regler for en obligatorisk mærkningsordning for oksekød (EFT L 334, s. 1, herefter »den anfægtede forordning«).

2 Ved kendelser afsagt af Domstolens præsident henholdsvis den 4. august og den 13. september 2000 har Kongeriget Spanien og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber fået tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for Rådets påstande.

Forordning (EF) nr. 820/97

3 Den 21. april 1997 vedtog Rådet forordning (EF) nr. 820/97 om indførelse af en ordning for identifikation og registrering af kvæg og om mærkning af oksekød og oksekødsprodukter (EFT L 117, s. 1), i medfør af EF-traktatens artikel 43 (nu artikel 37 EF).

4 I henhold til forordningens afsnit I indføres der en ordning for identifikation og registrering af kvæg. Det følger af forordningens artikel 3, at ordningen omfatter øremærker til identifikation af de enkelte dyr, elektroniske databaser, dyrepas og individuelle lister på hver enkelt bedrift. De bestemmelser, som vedrører denne ordning, erstatter — for så vidt angår kvæg — bestemmelserne i Rådets direktiv 92/102/EØF af 27. november 1992 om identifikation og registrering af dyr (EFT L 355, s. 32).

5 Afsnit II i forordning nr. 820/97 vedrører mærkning af oksekød og oksekødsprodukter. I henhold til forordningen kan erhvervsdrivende eller organisationer, som ønsker det, foretage mærkning efter en godkendelsesordning, som administreres af medlemsstaterne, og forordningen opregner i artikel 16 de oplysninger, som et mærke må indeholde.

6 Artikel 12, stk. 1, i forordning nr. 820/97 bestemmer:

»Ønsker en erhvervsdrivende eller en organisation som defineret i artikel 13 at foretage mærkning af oksekød, således at der på salgsstedet gives oplysninger om

oprindelse, visse karakteristika eller produktionsforhold vedrørende det mærkede kød eller det dyr, det stammer fra, skal det ske i overensstemmelse med dette afsnit.

Dette afsnit berører ikke:

— obligatoriske oplysninger som omhandlet i artikel 3, stk. 1, i [Rådets] direktiv 79/112/EØF [af 18.12.1978 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om mærkning af og præsentationsmåder for levnedsmidler bestemt til den endelige forbruger samt om reklame for sådanne levnedsmidler (EFT 1979 L 33, s. 1), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/4/EF af 27.1.1997 (EFT L 43, s. 21)], med undtagelse af nr. 7

— [...]

— de oplysninger, der er omhandlet i [Rådets] forordning (EØF) nr. 1208/81 [af 28.4.1981 om fastsættelse af Fællesskabets handelsklasseskema for slagtekroppe af voksent kvæg (EFT L 123, s. 3), som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 1026/91 af 22.4.1991 (EFT L 106, s. 2)] og [Rådets forordning] (EØF) nr. 1186/90 [af 7.5.1990 om udvidet anvendelse af Fællesskabets handelsklasseskema for slagtekroppe af voksent kvæg (EFT L 119, s. 32)]

— oplysninger vedrørende sundhedsmærkning som fastsat i [Rådets] direktiv 64/433/EØF [af 26.6.1964 om sundhedsmæssige betingelser for produktion og afsætning af fersk kød, som ændret og kodificeret ved Rådets direktiv 91/497/EØF af 29.7.1991 (EFT L 268, s. 69), som ændret ved Rådets direktiv 95/23/EF af 22.6.1995 (EFT L 243, s. 7)] og andre lignende oplysninger i henhold til den relevante veterinærlovgivning

— [...]«

7 Artikel 19 i forordning nr. 820/97 bestemmer:

»1. Der indføres en ordning med obligatorisk mærkning af oksekød, som bliver obligatorisk i alle medlemsstaterne fra den 1. januar 2000. Denne obligatoriske ordning udelukker dog ikke, at en medlemsstat kan beslutte kun at anvende denne ordning på frivillig basis på oksekød, der markedsføres i denne medlemsstat. Mærkningsordningen i denne forordning gælder indtil den 31. december 1999.

Inden den 1. januar 2000 skal Rådet derfor på grundlag af den i stk. 3 omhandlede rapport med kvalificeret flertal og på forslag af Kommissionen træffe afgørelse om de generelle regler for en obligatorisk mærkningsordning for oksekød, som skal gælde fra denne dato, i overensstemmelse med Fællesskabets internationale forpligtelser.

2. Medmindre Rådet beslutter andet, skal der i den mærkningsordning, som skal gælde fra den 1. januar 2000, i overensstemmelse med Fællesskabets internationale forpligtelser, på mærket — foruden angivelsen i artikel 16, stk. 3 — obligatorisk anføres den medlemsstat eller det tredjeland, hvor det dyr, som oksekødet stammer fra, er født, de medlemsstater eller tredjelande, hvor dyret har været holdt, og den medlemsstat eller det tredjeland, hvor dyret er slagtet.

3. Medlemsstaterne skal inden den 1. maj 1999 aflægge beretning til Kommissionen om gennemførelsen af mærkningsordningen for oksekød. Kommissionen aflægger beretning til Rådet om, hvor langt gennemførelsen af mærkningsordningen for oksekød er i de forskellige medlemsstater.

4. Medlemsstaterne kan dog, hvis der findes en tilstrækkeligt udviklet identifikations- og registreringsordning for kvæg, allerede inden den 1. januar 2000 indføre en obligatorisk mærkningsordning for oksekød fra dyr, der er født, opfedet og slagtet på deres område. Endvidere kan de beslutte, at en eller flere af de oplysninger, der er nævnt i artikel 16, stk. 1 og 2, skal anføres på mærkerne.

5. En obligatorisk ordning som omhandlet i stk. 4 må ikke føre til forstyrrelser i samhandelen mellem medlemsstaterne.

De gennemførelsesordninger, der skal gælde i de medlemsstater, der ønsker at anvende bestemmelserne i stk. 4, skal godkendes forudgående af Kommissionen.

6. Rådet skal inden den 1. januar 2000 med kvalificeret flertal og på forslag af Kommissionen træffe afgørelse om, hvorvidt det er muligt og ønskeligt at kræve en obligatorisk angivelse af andre oplysninger end de i stk. 2 nævnte og at udvide anvendelsesområdet for denne forordning til også at omfatte andre produkter end de i artikel 13, første led, nævnte.«

Den anfægtede forordning

8 I overensstemmelse med artikel 19, stk. 3, i forordning nr. 820/97 forelagde Kommissionen den 13. oktober 1999 Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om gennemførelsen af mærkningsordningerne for oksekød i de forskellige medlemsstater [KOM(1999) 486 endelig udg., herefter »Kommissionens rapport«]. Heri konstaterede Kommissionen en række mangler eller fejl med hensyn til identifikationen og registreringen af kvæg. I denne forbindelse anførte Kommissionen blandt andet, at passene i de fleste medlemsstater kun blev anvendt for dyr, der var født efter den 1. januar 1998, at der var konstateret praktiske vanskeligheder med hensyn til at overføre informationer om et dyr, når det udføres (fortabelse af oplysninger ved genudstedelse af nyt pas), og endelig at databaserne med de relevante data ikke kunne indføres til den fastsatte dato.

9 I Kommissionens rapport konkluderes det: »De fleste medlemsstater [...] [er ikke] i stand til pålideligt at gennemføre obligatorisk mærkning, [hvilket] vil fremkalde en utilfredsstillende situation med forvirring, uretfærdighed og usikkerhed for hele EU's oksekødssektor fra producent til forbruger.«

10 På grundlag af disse forhold fremlagde Kommissionen to forslag til forordninger med hjemmel i artikel 152 EF:

— Det første havde til formål at erstatte forordning nr. 820/97 med en ny forordning med samme formål, men hvorefter der skulle indføres obligatoriske oplysninger i to etaper, idet anden etape skulle påbegyndes den 1. januar 2003 (herefter »Kommissionens første forslag«).

— Det andet havde til formål midlertidigt at forlænge gyldighedsperioden for mærkningsbestemmelserne i henhold til forordning nr. 820/97, indtil Kommissionens første forslag var vedtaget (herefter »Kommissionens andet forslag«).

11 I rapporten præciserede Kommissionen med hensyn til sit andet forslag:

»Det er nødvendigt, at forslaget vedtages hurtigt for at undgå, at den nugældende frivillige mærkningsordning bryder sammen, og at den automatisk afløses af en obligatorisk ordning, uden at der er fastsat almindelige bestemmelser for den.

Hvis det ikke lykkes Rådet og Europa-Parlamentet at træffe afgørelse inden den 31.12.1999, bliver Kommissionen nødt til at forbeholde sig ret til at forelægge

Rådet et hasteforslag, som skal vedtages inden udgangen af 1999, og som er baseret på den nugældende artikel 19 i forordning (EF) nr. 820/97 (dvs. at Rådet skal træffe afgørelse med kvalificeret flertal på forslag af Kommissionen). Et sådant forslag fremsættes for at undgå et retligt tomrum, når den frivillige ordning automatisk ophører.«

12 Den 14. december 1999 besluttede Rådet at vedtage en beslutning med hjemmel i artikel 19 i forordning nr. 820/97, for det tilfælde, at Parlamentet under førstebehandlingen i henhold til den fælles beslutningsprocedure ikke vedtog Kommissionens andet forslag med som eneste ændring tilføjelsen af artikel 37 EF som retsgrundlag ved siden af artikel 152 EF.

13 Den 16. december 1999 vedtog Parlamentet under førstebehandlingen i henhold til den fælles beslutningsprocedure adskillige ændringer til Kommissionens andet forslag. Parlamentet ønskede, at visse oplysninger skulle gøres obligatoriske allerede fra den 1. januar 2000. Et andet ændringsforslag tilsigtede at forlænge den frivillige ordning med kun otte måneder i stedet for med ét år, som foreslået af Kommissionen.

14 Den 21. december 1999 vedtog Rådet den anfægtede forordning med hjemmel i artikel 19 i forordning nr. 820/97.

15 Ifølge anden betragtning til den anfægtede forordning bør de i forordningen fastsatte generelle regler for en obligatorisk mærkningsordning for oksekød kun anvendes midlertidigt i højst otte måneder, således at Europa-Parlamentet og Rådet kan træffe afgørelse om Kommissionens første forslag.

16 Det følger af tredje betragtning til den anfægtede forordning, at der bør indføres enkle, generelle regler for en obligatorisk mærkningsordning for oksekød, som alle medlemsstater kan overholde, og at bestemmelserne bør henvise til de bestemmelser, der er fastsat i artikel 12, stk. 1, i forordning nr. 820/97.

17 I øvrigt blev den frivillige mærkningsordning for oksekød, som var indført ved forordning nr. 820/97, opretholdt i den anfægtede forordning.

18 Den anfægtede forordnings artikel 1 bestemmer:

»1. Erhvervsdrivende og organisationer, der afsætter oksekød, som omhandlet i artikel 13 i forordning (EF) nr. 820/97, mærker kødet i henhold til de bestemmelser, der er fastsat i artikel 12, stk. 1, andet afsnit, første, tredje og fjerde led, i forordning (EF) nr. 820/97.

Medlemsstaterne kan dog fortsat anvende den mulighed, der er fastsat i artikel 19, stk. 4, i forordning (EF) nr. 820/97, efter den 1. januar 2000. I så fald anvendes bestemmelserne i artikel 19, stk. 5, i forordning (EF) nr. 820/97 fortsat.

2. Reglerne for den frivillige ordning, der anvendes indtil den 31. december 1999 i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EF) nr. 820/97, anvendes fortsat for alle frivillige oplysninger ud over de obligatoriske oplysninger, der er omhandlet i stk. 1.«

Annullationssøgsmålet

19 Parlamentet har fremført tre anbringender til støtte for sit søgsmål. Med det første anbringende gøres det gældende, at Rådet ikke havde kompetence til at vedtage den anfægtede forordning med hjemmel i artikel 19 i forordning nr. 820/97. Med det andet anbringende, hvorefter der foreligger tilsidesættelse af Parlamentets beføjelser, gøres det gældende, at såfremt den forordning, som midlertidigt forlængede de mærkningsregler, som var indført ved forordning nr. 820/97, havde været vedtaget med den korrekte hjemmel, nærmere bestemt artikel 152 EF, skulle Parlamentet have været inddraget som medlovgiver. Det tredje anbringende vedrører Rådets påståede tilsidesættelse af dets forpligtelser i henhold til forordning nr. 820/97, for så vidt som Rådet dels havde ændret indholdet af forordning nr. 820/97 uden at gøre brug af den fælles beslutningsprocedure, dels ikke inden for den i artikel 19 i forordning nr. 820/97 fastsatte frist havde opstillet de generelle regler for en obligatorisk mærkningsordning for oksekød.

Parternes argumenter

Første anbringende

20 Parlamentet har med sit første anbringende gjort gældende, at Rådet hverken havde kompetence til at forlænge anvendelsen af den frivillige mærkningsordning for oksekød til efter den 31. december 1999 eller til at udsætte indførelsen af en obligatorisk mærkningsordning for oksekød. Således er det Parlamentets opfattelse, at selv om Rådet ganske vist havde forbeholdt sig gennemførelseskompetencen for forordning nr. 820/97, var selve princippet om en obligatorisk mærkningsordning og datoen for dens ikrafttræden fastsat i forordningen. Ved at

ændre herpå har Rådet ikke truffet foranstaltninger til gennemførelse af forordning nr. 820/97, men derimod ændret forordningen.

21 Parlamentet har gjort gældende, at den anfægtede forordning ikke indeholder nogen særbestemmelse om mærkning af oksekød og dermed ikke kan betragtes som en gennemførelsesforanstaltning til iværksættelse af en ordning med obligatorisk mærkning af oksekød.

22 Parlamentet har således fremført, at den i den anfægtede forordnings artikel 1, stk. 1, første afsnit, indeholdte henvisning til de regler, som er omhandlet i artikel 12, stk. 1, andet afsnit, første, tredje og fjerde led, i forordning nr. 820/97, kun har karakter af en bekræftelse, for så vidt som disse bestemmelser henviser til de gældende bestemmelser om mærkning af levnedsmidler (direktiv 79/112, som ændret ved direktiv 97/4), Fællesskabets handelsklasseskema for slagtekroppe af voksent kvæg (forordning nr. 1208/81, som ændret ved forordning nr. 1026/91, og forordning nr. 1186/90), og til sundhedsmærkning (direktiv 64/433, som ændret og ajourført ved direktiv 91/497, som ændret ved direktiv 95/23).

23 Parlamentet anfægter gyldigheden af Rådets argumentation om en »afledt hjemmel«, hvorefter der på grundlag af en forenklet beslutningsprocedure kan udstedes en generel retsakt inden for rammerne af den fælles landbrugspolitik uden hensyn til artikel 37 EF.

24 Parlamentet har gjort gældende, at der ud over de generelle retsakter og gennemførelsesretsakterne ikke findes nogen retsakter af en tredje type. Ifølge Parlamentet er den anfægtede forordning enten en generel retsakt eller forskrift af lovmæssig karakter, hvorfor den skal overholde de væsentlige formforskrifter, som er opstillet i traktaten med henblik på dens vedtagelse, eller en gennemførelsesretsakt som omhandlet i artikel 202 EF.

25 Parlamentet har subsidiært gjort gældende, at selv om det antages, at Rådet havde været beføjet til at vedtage en retsakt af den tredje type, var bemyndigelsen i artikel 19, stk, 1, andet afsnit, og i artikel 19, stk. 2, i forordning nr. 820/97 begrænset til indførelsen af den obligatoriske mærkningsordning fra den 1. januar 2000.

26 Rådet har heroverfor gjort gældende, at det havde kompetence til at udstede den anfægtede forordning med hjemmel i artikel 19 i forordning nr. 820/97.

27 Ifølge Rådet fremgår det på ingen måde af traktaten, at Europa-Parlamentet skal høres, eller at der skal træffes en fælles beslutning med Parlamentet, vedrørende al lovgivningsvirksomhed på området for den fælles landbrugspolitik. Tværtimod kan lovgiver frit i en forskrift af lovmæssig karakter, som vedtages efter høring af Parlamentet eller som led i en fælles beslutning med denne, fastsætte en afledt hjemmel, som ikke kræver inddragelse af Parlamentet.

28 Rådet har i denne forbindelse gjort gældende, at såfremt det havde ønsket at forbeholde sig ret til at udøve gennemførelsesbeføjelserne, ville Rådet have begrundet det i betragtningerne til forordning nr. 820/97, hvilket det ikke gjorde.

29 Rådet har fremført, at artikel 19 i forordning nr. 820/97 for så vidt angår den foreliggende sag udgør en afledt hjemmel, hvormed Rådet på grundlag af sin erfaring med anvendelsen af en frivillig mærkningsordning dels om nødvendigt kan foretage de tilpasninger, som kan vise sig at være uundværlige for udviklingen hen mod en obligatorisk ordning, dels kan udstede — ikke »gennemførelses-

ordninger« eller »gennemførelsesforanstaltninger« — men derimod »generelle regler«, som finder anvendelse fra den 1. januar 2000.

30 I medfør af princippet om »det mindre i det mere« er Rådet i henhold til artikel 19 i forordning nr. 820/97 ligeledes beføjet til at fastsætte en overgang mellem den tidligere og den nye ordning ved udstedelsen af den anfægtede forordning.

31 Rådet har gjort gældende, at det under disse omstændigheder ikke har overskredet de beføjelser, som Rådet fik tillagt ved artikel 19, stk. 1, andet afsnit, i forordning nr. 820/97. Tværtimod har Rådet udøvet det almindelige skøn, som tilkommer lovgiver med henblik på inden den 31. december 1999 at træffe de nødvendige foranstaltninger for at undgå det retstomme rum, som ville være opstået, indtil den endelige mærkningsordning for oksekød blev indført.

32 Kongeriget Spanien har gjort gældende, at Rådet var beføjet til at udstede den anfægtede forordning med hjemmel i artikel 19 i forordning nr. 820/97, idet den anfægtede forordning faktisk opstillede generelle regler for en frivillig mærkningsordning, og har i denne forbindelse henvist til artikel 12, stk. 1, andet afsnit, første, tredje og fjerde led, i forordning nr. 820/97.

33 Kommissionen har anført, at den under hensyn til de ændringer, Parlamentet foretog i dens andet forslag, og når henses til den gældende frist, ikke havde noget andet valg med henblik på at undgå et retstomt rum end at anvende proceduren i henhold til artikel 19 i forordning nr. 820/97.

34 Kommissionen har i øvrigt gjort gældende, at forordning nr. 820/97 ikke definerer udtrykket »generelle regler«, hvorfor Rådet har et vidt skøn, når det

skal handle inden for rammerne af den i artikel 19 fastsatte procedure. Ifølge Kommissionen er den anfægtede forordning ikke behæftet med procedurefordrejning dels, fordi der ved forordningen blev indført tvungne regler om mærkning, idet der blev truffet bestemmelse om, at visse regler i artikel 12 i forordning nr. 820/97 skulle finde anvendelse, dels fordi forordningen tillod visse medlemsstater fortsat at indføre regler, der er bindende for de erhvervsdrivende.

Domstolens bemærkninger

35 Indledningsvis må det konstateres, at hovedformålet med den anfægtede forordning er at forlænge gyldighedsperioden for reglerne om den frivillige mærkningsordning i henhold til forordning nr. 820/97.

36 Det kan således ikke antages, at den anfægtede forordning derudover indeholder generelle regler om en obligatorisk ordning med mærkning af oksekød som omhandlet i artikel 19, stk. 1, andet afsnit, i forordning nr. 820/97.

37 I denne forbindelse bemærkes, at de eneste oplysninger, som vedrører en mærkningspligt, er indeholdt i den anfægtede forordnings artikel 1, stk. 1, første afsnit, som — idet den henviser til artikel 12, stk. 1, andet afsnit, første, tredje og fjerde led, i forordning nr. 820/97 — blot gengiver de gældende regler om mærkning.

38 Heraf følger, at en stillingtagen til nærværende søgsmål i realiteten kun kræver en prøvelse af Rådets kompetence til at træffe bestemmelse om forlængelsen af denne frivillige mærkningsordning.

39 I denne forbindelse bemærkes, at det følger af artikel 7, stk. 1, andet afsnit, EF, at fællesskabsinstitutionerne kun kan handle inden for rammerne af de beføjelser, som er tillagt dem ved traktaten.

40 Artikel 19, stk. 1, første afsnit, sidste punktum, i forordning nr. 820/97 bestemmer: »Mærkningsordningen i denne forordning gælder indtil den 31. december 1999.«

41 Det må konstateres, at Rådet, da det ved den anfægtede forordning forlængede gyldighedsperioden for reglerne om den frivillige mærkningsordning, i realiteten ændrede det tidsmæssige anvendelsesområde for forordning nr. 820/97.

42 Imidlertid kunne der kun foretages ændringer i forordningen med en hjemmel svarende til den, som havde dannet grundlag for forordningens udstedelse, dvs. på grundlag af traktaten selv og i overensstemmelse med den heri fastsatte beslutningsprocedure.

43 Det var således med urette, at Rådet baserede sig på artikel 19 i forordning nr. 820/97, da det udstedte den anfægtede forordning.

44 Heraf følger, at det første anbringende, hvorefter Rådet ikke havde kompetence til at udstede den anfægtede forordning med hjemmel i artikel 19 i forordning nr. 820/97, skal tages til følge, og at den anfægtede forordning bør annulleres.

45 Det er således ufornødent at tage stilling til, om Rådet, uden at tilsidesætte reglerne i traktaten om institutionernes kompetence, kunne tiltage sig kompetencen til med kvalificeret flertal og på forslag af Kommissionen at udstede generelle regler om en obligatorisk mærkningsordning for oksekød.

Andet og tredje anbringende

46 Da det første anbringende bør tages til følge, er det herefter ufornødent at tage stilling til andet og tredje anbringende.

Opretholdelse af den anfægtede forordnings virkninger

47 Parlamentet og Kommissionen har nedlagt påstand om, at såfremt den anfægtede forordning annulleres, bør dennes virkninger opretholdes, indtil Parlamentet og Rådet lovligt har udstedt en ny retsakt. Parlamentet har begrundet sin påstand med hensynet til forbrugerne og ønsket om i det mindste at opretholde en frivillig mærkningsordning.

48 Det bemærkes, at selv om den anfægtede forordning i mellemtiden er blevet erstattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1760/2000 af 17. juli 2000 om indførelse af en ordning for identifikation og registrering af kvæg og om mærkning af oksekød og oksekødsprodukter og om ophævelse af Rådets forordning nr. 820/97 (EFT L 204, s. 1), kan dens annullation skabe et retligt tomrum, som navnlig kan berøre de beslutninger, som medlemsstaterne eventuelt har truffet i medfør af forordning nr. 820/97 i den forlængede periode, der blev fastsat ved den anfægtede forordning. Af hensyn til retssikkerheden er

der således grund til at gøre brug af den kompetence, som tilkommer Domstolen i medfør af artikel 231, stk. 2, EF, og at fastslå, at virkningerne af de bestemmelser i den anfægtede forordning, til gennemførelse af hvilke medlemsstaterne har kunnet træffe beslutninger, som vil kunne blive berørt heraf, skal betragtes som endelige.

Sagens omkostninger

49 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Parlamentet har nedlagt påstand om, at Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger, og Rådet har tabt sagen, bør det pålægges det at betale sagens omkostninger. I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 4, første afsnit, bærer Kongeriget Spanien og Kommissionen, der har interveneret i sagen, deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1) **Rådets forordning (EF) nr. 2772/1999 af 21. december 1999 om fastsættelse af generelle regler for en obligatorisk mærkningsordning for oksekød annulleres.**

2) Virkningerne af de bestemmelser i den anfægtede forordning, til gennemførelse af hvilke medlemsstaterne har kunnet træffe beslutninger, som vil kunne blive berørt heraf, skal betragtes som endelige.

3) Rådet for Den Europæiske Union betaler sagens omkostninger.

4) Kongeriget Spanien og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer deres egne omkostninger.

Rodríguez Iglesias Jann Macken

Colneric von Bahr La Pergola

Puissochet Sevón Wathelet

Skouris Cunha Rodrigues

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 13. december 2001.

R. Grass G.C. Rodríguez Iglesias

Justitssekretær Præsident